

Thần Long Bái Vĩ

Lục Quán Anh đỡ Hoàn Nhan Khang dậy, thấy y đã bị điểm trúng huyết đạo không thể động dậy, chỉ có hai tròng mắt là còn chuyển động. Lục Thừa Phong nói: -Ta đã đáp ứng sự phụ người thả người đi.

Thấy y bị điểm huyết không phải là thủ pháp bản môn, tuy mình có thể giải huyết giúp y nhưng đối với người điểm huyết thì có chỗ bất kính, đang định cất tiếng hỏi thì Chu Thông đã bước qua búng vào hông Hoàn Nhan Khang mấy cái lại vỗ nhẹ mấy chưởng lên lưng y, giải khai huyết đạo. Lục Thừa Phong nghĩ thầm: - Công phu trên tay người này quả thật cao cường, võ công của Hoàn Nhan Khang không kém, nhưng chưa thấy y đánh lại được một chiêu nửa thức thì đã bị điểm huyết rồi.

Thật ra nếu chân chính động thủ thì tuy Hoàn Nhan Khang không bằng được Chu Thông, Quách Tĩnh, nhưng không đến nỗi lập tức thất bại, chỉ là lúc mái đại sảnh sụp xuống hỗn loạn, Hoàn Nhan Khang lại kéo tên võ quan họ Đoàn, Chu Thông rất giỏi lợi dụng lúc người ta phân tâm để đánh vào chỗ sơ hở, nên ra tay là đắc thủ ngay.

Chu Thông nói: -Vị này là quan gì đây, người cũng dắt y đi luôn đi.

Lại giải huyết luôn cho tên võ quan. Tên võ quan ấy tự nghĩ ắt là phải chết, nhưng nghe nói được thả, vô cùng vui mừng, khom lưng nói: - Đại..., đại anh hùng có ơn cứu mạng, ty..., ty chúc Đoàn Thiên Đức trọn đời không quên. Các vị nếu có việc tới kinh, tiểu tướng sẽ xin hết lòng chiêu đãi ...

Quách Tĩnh nghe ba chữ Đoàn Thiên Đức, chợt thấy ù cả tai, run giọng nói: - Người..., người là Đoàn Thiên Đức à?

Đoàn Thiên Đức nói: -Đúng thế, tiểu anh hùng có gì chỉ giáo?

Quách Tĩnh nói: -Mười tám năm trước người làm võ quan ở phủ Lâm An phải không?

Đoàn Thiên Đức nói: -Phải, Sao tiểu anh hùng biết được.

Mới rồi y từng nghe Lục Thừa Phong nói Lục Quán Anh là đệ tử của Khô Mộc thiên Sư, lại nhìn qua Lục Quán Anh nói: -Ta là cháu của Khô Mộc đại sư, chúng ta nói ra còn là người một nhà đấy, hà hà!.

Quách Tĩnh nhìn Đoàn Thiên Đức từ trên xuống dưới, lại nhìn từ dưới lên trên, thủy chung không nói câu nào. Đoàn Thiên Đức chỉ cười lấy lòng. Qua một lúc. Quách Tĩnh nhìn qua Lục Thừa Phong nói: -Lục trang chủ, tại hạ muốn mượn hậu sảnh của quý trang làm một việc.

Lục Thừa Phong nói: -Dĩ nhiên là được, dĩ nhiên là được.

Quách Tĩnh kéo tay Đoàn Thiên Đức sải chân bước vào phía sau.

Giang Nam lục quái ai cũng mặt mày rạng rỡ, nghĩ thầm lưới trời lồng

lộng, lại chạm mặt gã ác tặc này ở đây, nếu y không tự nói ra tên họ thì làm sao biết y chính là người mà năm xưa bảy anh em họ vạn dặm truy tìm.

Cha con Lục Thừa Phong và Hoàn Nhan Khang không biết ý Quách Tĩnh, cùng theo vào hậu sảnh. Gia đình cầm đèn đuốc lên. Quách Tĩnh nói: - Làm phiền cho mượn giấy bút.

Gia đình vâng lời mang tới. Quách Tĩnh nói với Chu Thông: - Nhị sư phụ, xin người viết linh vị cho tiên phụ.

Chu Thông cầm bút viết tám chữ lớn: Linh vị của Quách nghĩa sĩ Khiếu Thiên, đặt ra giữa bàn.

Đoàn Thiên Đức còn cho rằng vào hậu sảnh thì quá nửa là được ăn điểm tâm qua đêm, đến khi nhìn thấy tên họ Quách Khiếu Thiên thì hoảng sợ hồn phi phách tán, vừa ngoảnh lại thấy vóc dáng béo bệu lùn lùn của Hàn Bảo Câu, lại càng sợ thêm, đái luôn ra quần. Hôm ấy y mang mẹ Quách Tĩnh suốt đường chạy thẳng lên phương bắc. Giang Nam thất quái đuổi theo, y từng mấy lần nhìn trộm Hàn Bảo Câu qua khe cửa khách điểm, người này thân hình béo lùn quái dị rất khó quên. Mới rồi ở đại sảnh vì y còn đang sợ hãi chưa định thần nên chưa lưu ý tới người khác, lúc ấy dưới ánh đèn sáng nhìn thấy rất rõ ràng, không biết làm sao là tốt, chỉ run lên cầm cập.

Quách Tĩnh quát: -Người muốn chết êm ái sung sướng hay thích bị hành hạ đau khổ trước?

Đoàn Thiên Đức tới bước ấy đâu còn dám giấu diếm, chỉ đành đổ tội, nói: -Lão thái gia người là Quách nghĩa sĩ không may mất mạng, tuy tiểu nhân có liên can tới một phần, nhưng có điều..., có điều tiểu nhân vâng lệnh trên sai khiến, không tự chủ được.

Quách Tĩnh quát: -Ai sai người? Ai sai người tới hại cha ta, nói mau xem, nói mau xem.

Đoàn Thiên Đức nói: -Đó là Lục vương tử Lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim.

Hoàn Nhan Khang hoảng sợ nói: -Người nói gì thế.

Đoàn Thiên Đức chỉ dốc lòng đẩy người ta xuống nước để giảm tội cho mình, lúc ấy bèn đem chuyện hôm ấy Hoàn Nhan Hồng Liệt ưng ý Bao thị vợ Dương Thiết Tâm thế nào, thông đồng với quan binh nhà Tống, sai quan binh tới thôn Ngưu Gia giết hại hai người Dương Quách thế nào, y giả dạng ra tay nghĩa hiệp cứu Bao thị thế nào, mình phải trốn tới Bắc Kinh, bị Kim binh bắt làm phu tới Mông Cổ thế nào, trong đám loạn quân lạc mẹ Quách Tĩnh thế nào, trốn về tới Lâm An rồi được lên chức thế nào thuật lại tỉ mỉ.

Rồi quỳ xuống nói với Quách Tĩnh: -Quách anh hùng. Quách đại nhân, chuyện này quả thật không nên trách tiểu nhân. Năm ấy thấy lão thái

gia của người oai phong lẫm liệt tướng mạo đường đường, vốn đã quyết ý thủ hạ lưu tình, còn muốn kết giao làm bạn bè với người, có điều có điều tiểu nhân là một viên quan nhỏ nhoi, quả thật tự mình không làm chủ được, chỉ có lòng ái mộ suông, đức tốt hiếu sinh.., tiểu nhân tên Đoàn Thiên Đức, là đạo lý Thượng thiên hiếu sinh chi đức, tiểu nhân từ nhỏ đã hiểu rõ ...

Y liếc thấy mặt Quách Tĩnh xám xanh, không chút động lòng trước lời nói của mình, lập tức quỳ xuống liên tiếp dập đầu trước linh vị Quách Khiếu Thiên, kêu lên: -Quách lão gia, người trên trời linh thiêng nên hiểu rõ kẻ thù hại người là Lục vương tử Hoàn Nhan Hồng Liệt, là thằng súc sinh ấy chứ không phải hạng không bằng con sâu cái kiến như tôi. Công tử gia của người hôm nay lớn lên anh tuấn như thế, người trên trời linh thiêng ắt cũng vui mừng, xin lão nhân gia người phù hộ để y tha cái mạng chó này của tiểu nhân ...

Y còn đang lải nhải nói tiếp. Hoàn Nhan Khang đã nhảy vọt lên, hai tay đánh xuống, phụp một tiếng đánh vỡ xương sọ, y chết ngay lập tức. Quách Tĩnh nằm phục xuống trước bàn, buông tiếng khóc lớn.

Cha con Lục Thừa Phong và Giang Nam lục quái từng người tới trước linh vị Quách Khiếu Thiên làm lễ. Hoàn Nhan Khang cũng lạy rạp xuống đất, dập đầu mấy cái rồi đứng lên nói: -Quách huynh, hôm nay ta mới biết là.., gã Hoàn Nhan Hồng Liệt ấy vốn là đại cừu nhân của ta và người. Tiểu đệ trước đây không biết, việc gì cũng làm trái ngược, đúng là tội đáng muôn chết.

Y nghĩ tới nỗi khổ của mẹ mình, cũng đau lòng khóc lớn.

Quách Tĩnh nói: -Người định thế nào?

Hoàn Nhan Khang nói: -Hôm nay tiểu đệ mới biết rõ mình là họ Dương, hai chữ Hoàn Nhan không có liên quan gì với tiểu đệ, từ nay trở đi ta là Dương Khang.

Quách Tĩnh nói: -Tốt lắm, như thế mới là kẻ hảo hán không quên gốc. Ngày mai ta đi Bắc Kinh giết Hoàn Nhan Hồng Liệt, người có đi không?

Dương Khang nghĩ tới ơn nuôi dưỡng của Hoàn Nhan Hồng Liệt, nhất thời ngần ngại không đáp, nhưng thấy Quách Tĩnh lộ vẻ bất mãn, vội nói: -Tiểu đệ đi với đại ca, cùng nhau trả thù.

Quách Tĩnh cả mừng nói: -Được, người cha đã mất của người và mẹ ta đều từng nói với ta rằng năm xưa tiên phụ và cha người có ước hẹn với nhau, ta và người phải kết nghĩa làm anh em. Ý người thế nào?

Dương Khang nói: -Đó là chuyện mong còn không được.

Hai người so tuổi tác thì Quách Tĩnh sinh trước hai tháng, lúc ấy hai người lạy nhau tám lạy trước linh vị Quách Khiếu Thiên, kết làm anh em. Đêm ấy mọi người nghỉ lại ở Quy Vân trang. Sáng sớm hôm sau lục quái và Quách Dương hai người từ biệt cha con Lục trang chủ. Lục trang chủ

tặng tiền mỗi người một phần lễ vật rất hậu.

Ra khỏi trang viện, Quách Tĩnh nói với sáu vị sư phụ: -Đệ tử và Dương huynh đệ lên bắc giết Hoàn Nhan Hồng Liệt, muốn được Sư phụ dạy bảo.

Kha Trấn Ác nói: -Cái hẹn hôm Trung thu còn sớm, sắp tới bọn ta không có việc gì, dắt người đi làm chuyện lớn ấy cũng được.

Bọn Chu Thông đều tỏ ý tán đồng.

Quách Tĩnh nói: -Sư phụ với đệ tử có ơn nặng như núi, chỉ là gã Hoàn Nhan Hồng Liệt này võ nghệ tầm thường, lại có Dương huynh đệ giúp đỡ, muốn giết y tính ra cũng không phải là việc khó, sư phụ vì đệ tử mười mấy năm chưa về Giang Nam, hiện chỉ còn vài ngày là về tới cố hương, đệ tử không dám làm vất vả đại giá của các sư phụ.

Lục quái nghĩ thấy cũng đúng, lại thấy y võ nghệ tiến triển rất nhiều, có thể hoàn toàn yên tâm, lúc ấy rì rào dần dần một hồi, Quách Tĩnh nhất nhất vâng dạ, sau cùng Hàn Tiểu Oanh nói: -Cái hẹn ở đảo Đào Hoa không cần đi đâu.

Nàng biết Quách Tĩnh trung hậu thật thà, nói ra là làm, nhưng thấy Hoàng Dục sư tính tình kỳ quái tàn nhẫn, nếu tới đảo Đào Hoa, thì ắt dữ nhiều lành ít. Quách Tĩnh nói: -Nếu đệ tử không đi, há không phải thất tín với y sao?

Dương Khang nói chen vào “Loại yêu tà ma đạo như thế thì nói tín nghĩa làm gì. Đại ca cổ hủ quá.

Kha Trấn Ác hừ một tiếng, nói: -Tĩnh nhi, chúng ta là người hiệp nghĩa, há lại nói ra không nhớ lời? Hôm nay là năm tháng sáu, ngày một tháng bảy chúng ta sẽ gặp nhau ở lầu Túy Tiên phủ Gia Hưng, cùng tới đảo Đào Hoa. Bây giờ người cưỡi con tiểu hồng mã lên Bắc Kinh trả thù. Nghĩa đệ của người không cần đi cùng. Nếu người có thể làm tròn được tâm nguyện là tốt nhất, nếu không thì chúng ta đem chuyện giết gian tặc ấy nhờ các vị đạo trưởng phái Toàn Chân, họ nghĩa trọng như núi, ắt không phụ sự gởi gắm của chúng ta đâu.

Quách Tĩnh nghe đại sư phụ muốn ra đảo Đào Hoa với y, vô cùng cảm kích, lạy phục xuống đất.

Nam Hy Nhân nói: -Nghĩa đệ của người xuất thân là người phú quý, phải cẩn thận đấy.

Hàn Tiểu Oanh nói: -Câu ấy của Tứ sư phụ nhất thời người cũng không hiểu rõ đâu, từ nay về sau thỉnh thoảng cứ suy nghĩ cho kỹ.

Quách Tĩnh nói ngay: -“Dạ!.

Chu Thông cười nói: -Con gái Hoàng Dục Sư khác hẳn cha, từ nay về sau chúng ta đừng chọc giận cô ta nữa, phải không Tam đệ?

Hàn Bảo Câu vuốt râu nói: -Con nhãi ấy mắng ta là quả dưa lùn, cô ta

đẹp lắm à?

Nói tới đó lại không kìm được cười ồm ồm lên. Quách Tĩnh thấy các sư phụ đối với Hoàng Dung không còn nghi kỵ, rất là vui vẻ, nhưng lập tức nghĩ tới nàng hiện không biết đang ở đâu, lại cảm thấy rất xốn xang. Toàn Kim Phát nói: -Tĩnh nhi, người đi mau về mau, bọn ta ở Gia Hưng chờ nghe tin mừng.

Giang Nam lục quái vùng roi về Nam. Quách Tĩnh dắt cương con hồng mã đứng ở cạnh đường, chờ lục quái đi khuất hẳn mới lên ngựa, nói với Dương Khang: - Hiền đệ, con ngựa này của ta cước trình rất mau, lên Bắc Kinh mười mấy ngày là có thể trở về rồi. Ta cứ làm bạn với hiền đệ vài hôm đã.

Hai người giong cương lên bắc, thông thả mà đi.

Dương Khang trong lòng vô cùng cảm khái, một tháng trước đây lúc nhận lệnh xuống Nam thì tiền hô hậu ủng, làm Khâm Sứ thượng quốc oai phong biết bao, bây giờ lạng lẽ lên Bắc, vinh hoa phú quý chợt thành một giấc mộng, Quách Tĩnh không ép y cùng tới Trung đô hành thích Hoàn Nhan Hồng Liệt nữa để y khỏi khó xử, nhưng có nên tìm cách báo cho Hoàn Nhan Hồng Liệt đề phòng lánh nạn hay không thì y lại rất ngần ngừ. Quách Tĩnh lại cho rằng y nhớ tới cha mẹ đã qua đời nên không ngừng khuyên giải.

Giữa trưa thì tới Lật Dương, hai người đang tìm khách điểm, chợt thấy một tên điểm tiểu nhị bước ra đón, cười nói: -Hai vị có phải là Quách gia và Dương gia không? Thức ăn đã chuẩn bị xong rồi, mời hai vị vào dùng.

Quách Tĩnh và Dương Khang đều cảm thấy kỳ quái. Dương Khang hỏi: - Tại sao người nhận ra bọn ta?

Điểm tiểu nhị cười nói: -Sáng sớm hôm nay có một vị gia gia dặn dò rồi, có nói qua tướng mạo của Quách gia và Dương gia, bảo tiểu điểm chuẩn bị sẵn thức ăn.

Nói xong dắt ngựa đưa hai người vào. Dương Khang hừ một tiếng, nói: - Lục trang chủ của Quy vân trang khách sáo thật.

Hai người vào chỗ ngồi, điểm tiểu nhị bưng thức ăn ra, toàn là bát đĩa đẹp mắt, thức ăn ngon lành, lại có một bát gà nướng mà Quách Tĩnh rất thích. Hai người ăn rất ngon lành, khi đứng lên tính tiền thì chưởng quầy cười nói: -Xin hai vị gia gia cứ tự tiện, tiền bạc đã tính cả rồi.

Dương Khang cười một tiếng, cho một lạng bạc tiền thưởng, điểm tiểu nhị tạ ơn mãi, đưa hai người ra tận ngoài cổng.

Quách Tĩnh trên đường nói: -Lục trang chủ khẳng khái hiếu khách.

Dương Khang vẫn còn căm hờn về việc bị bắt, nói: -Người ấy cũng chẳng phải tốt đẹp gì, chỉ biết dùng thủ đoạn này để lung lạc hào kiệt giang hồ mới làm được người đứng đầu của quần hùng Thái Hồ.

Quách Tĩnh ngạc nhiên nói: -Lục trang chủ không phải là sư thúc của người sao?

Dương Khang nói: -Tuy Mai Siêu Phong dạy ta võ công, nhưng cũng không thể kể là sư phụ ta được. Loại công phu tà môn ngoại đạo ấy nếu ta biết sớm thì lúc ấy đã không học, cũng không đến nỗi phải rơi vào tình thế hôm nay.

Quách Tĩnh càng ngạc nhiên, hỏi: -Thế là thế nào?

Dương Khang tự biết lo lời, đỏ mặt cười gượng nói: -Tiểu đệ đã biết Cửu âm bạch cốt trảo không phải là võ công chính phái.

Quách Tĩnh gật đầu nói: -Hiền đệ nói không sai, sư phụ người là Trương Xuân chân nhân võ công tinh thâm, lại là huyền môn chính tông, người nói rõ mọi việc với sư phụ, hỏi cải cho tốt, ắt ông có thể bỏ qua chuyện cũ cho người.

Dương Khang im lặng không đáp.

Xế chiều tới Kim Đàn, trong khách điểm lại có người ra đón. Dương Khang cười nhạt nói: -Xem Quy vân trang tiễn khách tới đâu?

Quách Tĩnh đã nghi ngờ vì trong ba ngày hôm nay nơi nào cũng có khách điểm chuẩn bị cơm nước trước, mà luôn có một hai món là y đặc biệt thích, nếu Lục Quán Anh sai người chuẩn bị thì làm Sao hiểu được tâm ý y như thế? Ăn cơm xong, Quách Tĩnh nói: -Hiền đệ, ta đi trước một bước để thăm dò xem sao.

Rồi thúc cương con tiểu hồng mã, trong chớp mắt đã chạy qua ba trạm đường, tới Bảo ứng quả nhiên không có ai tiếp đón.

Quách Tĩnh ghé vào khách điểm lớn nhất ở đó, chọn một phòng đất tiền

ở cạnh phòng kế toán, chờ đến xế chiều nghe ngoài cổng có tiếng nhạc ngựa vang lên, một kỵ mã phóng tới ngoài khách điểm, kéo cương dừng lại, một người bước vào trong điểm, dẫn dò phòng kế toán ngày mai chuẩn bị thức ăn tiếp Quách Dương hai người. Quách Tĩnh tuy đã sớm nghĩ ắt là Hoàng Dung, nhưng lúc ấy nghe thấy giọng nói của nàng vẫn không khỏi vô cùng mừng rỡ, tim đập thình thịch, nghe nàng hỏi lấy phòng, nghĩ thầm: -Dung nhi thích đùa giỡn, mình cứ không nhận nàng, để tối nay qua trêu nàng một lúc.

Ngủ đến canh hai, rón rén trở dậy, định tìm tới phòng Hoàng Dung dọa nàng một phen, chỉ thấy trên mái nhà bóng người chớp lên, chính là Hoàng Dung. Quách Tĩnh vô cùng ngạc nhiên: -Đang nửa đêm thế này mà cô ta đi đâu?

Lúc ấy bèn khai triển khinh công rón rén theo Sau lưng nàng.

Hoàng Dung chạy thẳng ra ngoài thành vẫn chưa phát giác có người đuổi theo, chạy một lúc tới một dòng suối nhỏ, ngồi xuống dưới một gốc dương liễu mò trong bọc lấy ra vật gì đó ướm ướm vào lưng. Lúc ấy ánh

trắng sáng chiếu xuống, gió mát thổi cành liễu, Hoàng Dung quần áo dây lưng cũng khẽ phát phơ, nước khe róc rách, tiếng trùng ran ran, khung cảnh êm đềm, chỉ nghe nàng nói: -Đây là Tinh ca ca, đây là Dung nhi. Hai người các người ngoan ngoãn ngồi xuống, đối diện thế này này, phải rồi, đúng là như thế.

Quách Tĩnh nhón chân, không có tiếng động rón rén đi tới sau lưng nàng, dưới ánh trăng nhìn qua, chỉ thấy trước mặt nàng là hai cái tượng đất sản xuất ở Vô Tích, một nam một nữ, đều béo tròn, vẻ mặt tươi cười. Quách Tĩnh lúc ở Quy vân trang đã nghe Hoàng Dung nói tượng đất ở Vô Tích nổi tiếng khắp thiên hạ, tuy là đồ chơi nhưng chế tác tinh xảo, người nơi ấy gọi là Đại A Phúc, lúc trên đảo Đào Hoa nàng có được mấy cái. Lúc ấy Quách Tĩnh nhìn thấy rất thú vị, lại bước tới thêm vài bước. Thấy trước mặt tượng đất còn bày thêm mấy cái chén bát nắn bằng đất, trong đựng các thứ hoa cỏ lá cây, nàng đang hạ giọng nói: -Bát này là Tinh ca ca ăn, bát này là Dung nhi ăn. Đây là Dung nhi nấu đấy, có ngon không?

Quách Tĩnh nói chen vào: -Ngon lắm, ngon lắm!

Hoàng Dung thoáng sửng sốt, quay đầu nhìn lại, tươi cười rạng rỡ, ôm chầm lấy y, hai người ôm chặt lấy nhau hồi lâu mới buông ra, sóng vai ngồi cạnh khe suối cùng kể tình cảnh sau khi chia tay. Tuy chỉ xa cách vài ngày nhưng giống như đã mấy năm mấy tháng không gặp nhau. Hoàng Dung khúc khích vừa cười vừa nói, Quách Tĩnh im lặng ngồi nghe, bất giác ngưng thần.

Đêm ấy Hoàng Dung thấy tình thế nguy cấp, cha nhất định phải giết Quách Tĩnh, ai cũng không can được, trong lúc nguy cấp bèn nói vĩnh viễn không gặp y nữa. Hoàng Dung Sư thương con, lập tức tha Quách Tĩnh. Hoàng Dung ở dưới Thái Hồ suốt nửa giờ, đoán là cha đã đi rồi, nghĩ tới Quách Tĩnh lại vào Quy vân trang dò xét, thấy y vẫn yên ổn vô sự, trong lòng rất được an ủi, nghĩ lại mới rồi nói với cha quá nặng lời, lại thấy rất hối hận. Hôm sau nàng núp ở khu rừng rậm bên ngoài Quy vân trang, thấy Quách Tĩnh và Dương Khang sóng cương lên bắc, lúc ấy bèn vượt lên trước sắp xếp chuyện ăn uống cho họ.

Hai người nói chuyện đến khi mặt trăng lên tới giữa đỉnh đầu, lúc ấy đang tháng sáu, đêm tĩnh gió mát, Hoàng Dung trong lòng khoan khoái, dần dần cảm thấy mệt mỏi, lời lẽ rời rạc, qua một lúc gục đầu vào lòng Quách Tĩnh ngủ luôn, da mịn thoáng hương, hơi thở êm êm. Quách Tĩnh sợ nàng thức giấc, ngồi dựa vào cây dương liễu không dám động đậy, qua một lúc cũng chợp mắt thiếp đi.

Cũng không biết là qua bao lâu, chỉ nghe tiếng oanh hót trên cây dương liễu, Quách Tĩnh mở mắt ra chỉ thấy mặt trời vừa mọc, còn nghe phảng phất mùi u hương, Hoàng Dung vẫn còn chưa tỉnh, mày ngài nhắm nghiền, vẻ mặt hồng hào, miệng hơi mỉm cười, chắc đang mơ thấy giấc

mộng đẹp.

Quách Tĩnh nghĩ thầm: -Để nàng ngủ thêm một lúc, đừng làm nàng tỉnh giấc.

Đang ngồi đếm từng sợi lông mi dài của nàng, chợt nghe bên trái cách đó hai trượng có người nói: -Ta đã hỏi rõ phòng của Trình đại tiểu thư, là trong hoa viên phía sau cửa hiệu Đồng Nhân đường.

Một giọng khác già nua hơn nói: -Được, đêm nay chúng ta hành sự.

Hai người nói chuyện rất nhỏ nhưng Quách Tĩnh đã nghe rất rõ, không khỏi giật nảy mình, nghĩ thầm đây ắt là dâm tặc hái hoa mà các sư phụ đã nói qua, không thể để họ làm chuyện bậy bạ.

Đột nhiên Hoàng Dung nhảy phắt lên, nói: -Tĩnh ca ca, đuổi ta nào.

Rồi chạy vào phía sau một cây đại thụ. Quách Tĩnh sửng sốt, nhưng thấy Hoàng Dung liên tiếp vẫy mình, lúc ấy mới hiểu rõ, lập tức đóng vai trẻ con đuổi bắt nhau, hi hi hô hô đuổi theo nàng, bước chân nặng thành thịch, không để lộ ra là có biết võ công, hai người kia nói chuyện vốn không nghĩ rằng ngoài đồng cỏ xanh này lại có người, không khỏi giật mình, nhưng thấy là hai thiếu niên nam nữ đùa giỡn đuổi nhau cũng không hề để ý nhưng không nói gì nữa, đi thẳng về phía trước.

Hoàng Dung và Quách Tĩnh nhìn theo thấy hai người áo quần rách rưới, ăn mặc lố lẩn mảy. Đợi họ đi xa, Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca, người nói đêm nay họ tới nhà Trình đại tiểu thư làm chuyện gì?

Quách Tĩnh nói: -Quá nửa không phải là chuyện tốt. Chúng ta ra tay cứu người được không?

Hoàng Dung cười nói: -Cái đó đương nhiên. Nhưng không biết hai người ăn mảy này có phải là thủ hạ của Thất công không?

Quách Tĩnh nói: -Nhất định không phải. Nhưng Thất công nói là ăn mảy trong thiên hạ đều do ông quản mà? Ờ, hai gã xấu xa này nhất định là cải trang làm ăn mảy.

Hoàng Dung nói: -Trên đời có hàng ngàn hàng vạn ăn mảy, nhất định cũng có không ít ăn mảy xấu. Bản lĩnh của Thất công tuy cao cường nhưng cũng không thể cai quản từng người từng người được. Xem ra hai gã này chắc là ăn mảy xấu. Thất công đối với chúng ta tốt như thế, khó có thể báo đáp, chúng ta giúp ông quản đám ăn mảy xấu, Thất công nhất định rất vui lòng.

Quách Tĩnh gật đầu nói: -Đúng thế.

Nghĩ tới việc có thể ra sức chút ít cho Hồng Thất Công, vô cùng cao hứng.

Hoàng Dung lại nói: -Hai người này đi chân không, bấp chân đầy ghẻ, ta thấy nhất định là ăn mảy thật. Người ngoài không thể cải trang giống như thế được.

Quách Tĩnh trong lòng khâm phục, nói: -Cô quan sát rất tỉ mỉ.

Ăn cơm chiều xong, hai người chộp mắt dưỡng thần một lúc trong phòng, qua canh một chạy thẳng về phía tây thành, nhảy qua tường hoa viên, chỉ thấy trên lầu thấp thoáng có ánh đèn hắt ra. Hai người lên nóc lầu móc chân vào mái hiên thả người xuống. Lúc ấy khí trời nóng nực, trên lầu chưa đóng cửa sổ, qua rèm trúc nhìn vào trong không khỏi thấy bất ngờ. Chỉ thấy trong phòng có bảy người, đều là phụ nữ, một cô gái xinh đẹp khoảng mười tám mười chín tuổi đang ngồi đọc sách dưới đèn, đoán là Trình đại tiểu thư, sáu người còn lại đều ăn mặc như a hoàn, tay cầm binh khí, mặc kinh trang bó sát vào người, tinh thần mạnh mẽ, xem ra đều biết võ công.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung vốn định tới cứu người, lại thấy người ta đã có phòng bị, nghĩ chắc ở giữa có chuyện khác, hai người phấn chấn tinh thần, rón rén lật người lên nóc nhà ngồi chờ, chỉ mong được xem một trường nhiệt náo.

Chờ không đầy nửa giờ, chợt nghe ngoài tường có một tiếng động nhỏ.

Hoàng Dung kéo tay Quách Tĩnh một cái co người lại sau mái hiên, chỉ thấy hai bóng đen ngoài tường nhảy vào, xem vóc dáng chính là hai người ăn mày gặp ban ngày. Hai người ăn mày tới trước lầu miệng khẽ huýt sáo, một a hoàn mở rèm trúc ra nói: -Là các vị anh hùng Cái bang phải không? Xin mời lên đây.

Hai người ăn mày nhảy lên lầu.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung trong bóng đêm người này nhìn người kia, ban ngày nghe hai người ăn mày trò chuyện, lại thấy tình hình tiểu thư kia phòng bị trên lầu, nghĩ rằng hai người ăn mày mà tới sẽ lập tức xảy ra một trường đánh giết, nào ngờ đôi bên lại là bạn bè.

Chỉ thấy Trình đại tiểu thư đứng lên đón khách, nói câu vạn phúc. Rồi nói: -Xin thỉnh giáo cao tính đại danh của hai vị.

Người có giọng nói già nua nói: -Tại hạ họ Lê, đây là sư diệt của ta tên là Dư Triệu Hưng.

Trình đại tiểu thư nói: -Té ra là Lê tiền bối. Dư đại ca. Cái vị anh hùng trong Cái bang hành hiệp trượng nghĩa, người trong võ lâm ai cũng khâm phục, tiểu nữ hôm nay được thấy tôn nhan của hai vị, vô cùng vinh hạnh. Xin mời ngồi.

Nàng nói chuyện tuy là ngôn ngữ giang hồ, nhưng áp a áp úng, nói một câu lại ngừng một lúc, câu ấy vô cùng lạ lẫm, giọng êm ái nói những câu: -Người trong võ lâm ai cũng khâm phục.

Quả thật rất không hợp. Nàng miễn cưỡng.

Nói xong câu ấy, mặt đã đỏ bừng, lén đưa mắt nhìn lão ăn mày họ Lê một cái, lại cúi đầu xuống nhỏ nhẹ nói: -Lão anh hùng có phải là người

vẫn được gọi là Giang Đông xà vương Lê Sinh Lê lão tiền bối không?

Lão ăn mày kia cười nói: -Cô nương nhãn lực hay lắm, tại hạ và tôn sư Thanh Tĩnh tản nhân từng có duyên gặp mặt một lần, tuy không phải là thâm giao nhưng trước nay mười phần khâm phục.

Quách Tĩnh nghe tới bốn chữ Thanh Tĩnh tản nhân, nghĩ thầm: -Thanh Tĩnh tản nhân Tôn Bất nhị Tôn tiên cô là một trong Toàn Chân thất tử, vị Trình đại tiểu thư này và hai người ăn mày vốn không phải là người ngoài.

Chỉ nghe Trình đại tiểu thư nói: -Được lão anh hùng trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, văn bối vô cùng cảm kích, nhất thiết mọi chuyện đều xin lão anh hùng sai bảo.

Lê sinh nói: -Cô nương là tám thân ngàn vàng, để gã cuồng đồ kia nhìn thêm một cái cũng phí.

Trình đại tiểu thư chột đồ mặt, Lê sinh lại nói: -Xin cô nương tới phòng lệnh đường nghỉ ngơi, mấy vị này cũng xin mang đi hết, tại hạ tự có cách đối phó với gã cuồng đồ kia.

Trình đại tiểu thư nói: -Văn bối tuy võ công thấp kém nhưng cũng không sợ tên ác ôn ấy, việc này nếu lão tiền bối một mình đảm đương thì văn bối làm sao yên lòng được?

Lê sinh nói: -Hồng bang chủ chúng tôi vốn có giao tình với vương chân nhân lão giáo chủ của quý phái, mọi người đều là người nhà, cô nương cần gì phải phân biệt?

Trình đại tiểu thư vốn dường như nóng lòng muốn thử nhưng nghe Lê Sinh nói thế không dám trái ý, bèn vái mấy vái nói: -Nếu vậy nhất thiết xin nhờ cậy Lê lão tiền bối và Dư đại ca.

Nói xong dẫn đám a hoàn thoăn thoắt xuống lầu.

Lê sinh bước tới bên giường tiểu thư, trải tám chăn thêu ra, giày cũng không cởi, cả thân hình dơ dáy lặn ra trên tám chăn thoang thoảng mùi thơm, nói với Dư Triệu Hưng: -Người xuống dưới lầu cùng mọi người giữ chắc bốn phía, không có lệnh của ta thì không được động thủ.

Dư Triệu Hưng vâng dạ bước ra. Lê Sinh trùm chăn lên người, buông tám màn sa xuống, tắt hết đèn lửa, lật người nằm quay mặt vào trong.

Hoàng Dung thầm thấy buồn cười: -Cái chăn này của Trình đại tiểu thư không đắp được nữa rồi. Người Cái bang bọn họ chắc đều học theo bang chủ, thích đùa giỡn ưa náo nhiệt, nhưng không biết họ ở đây chờ ai? Chuyện này chắc vui lắm đây.

Nàng nghe bên ngoài có người canh giữ, bèn cùng Quách Tĩnh nhẹ nhàng nằm ép xuống mái nhà.

Qua khoảng một canh, nghe đám tuần canh trước cửa hiệu cóc cóc cóc cóc keng keng keng báo hiệu qua canh ba, kể đó chát một tiếng, một

hòn đá ném vào trong hoa viên. Qua một lúc, bên ngoài có tám người vọt qua tường nhảy vào, lên thẳng trên lầu, đánh hỏa tập lên, bước tới trước giường tiểu thư, kể lại thời tắt hỏa tập.

Đúng lúc hỏa tập sáng lên, Quách Hoàng hai người đã nhìn thấy rõ hình dáng người tới, té ra đều là đám nữ đệ tử mặc áo trắng giả dạng nam trang của Âu Dương Khắc. Bốn người bước tới trước giường, vén màn ra, lấy chăn chụp lên người Lê Sinh bó chặt, hai người khác lấy ra một cái bao vải lớn, cho Lê Sinh vào thắt chặt miệng lại. Đám thiếu nữ này chụp chăn lên đầu, mở bao trói người vô cùng thành thực, chắc trước nay đã làm quen tay, trong màn đêm tối om mà chớp mắt đã làm xong, không một tiếng động. Bốn thiếu nữ mỗi người cầm một góc bao nhấc lên nhảy xuống lầu.

Quách Tĩnh đang định nhảy ra, Hoàng Dung đã hạ giọng nói: -Để người Cái bang đi trước đã.

Quách Tĩnh nghĩ thấy không sai, thò đầu ra nhìn chỉ thấy bốn thiếu nữ mang cái bao đựng Lê Sinh đi trước, bốn người hộ vệ chung quanh, phía sau vài trượng lại có hơn mười người, tay đều cầm bồng gỗ gậy trúc, chắc đều là người trong Cái bang.

Quách Hoàng hai người chờ họ đi xa mới nhảy ra khỏi hoa viên, bám theo xa xa, đi một lúc đã tới ngoài đồng, chỉ thấy tám thiếu nữ đưa cái bao vào trong một gian nhà lớn, đám ăn mày chia ra bốn phía vây quanh ngôi nhà.

Hoàng Dung kéo tay Quách Tĩnh một cái, chạy mau vượt qua tường sau nhảy vào bên trong thì thấy là một ngôi từ đường, trên đại sảnh có rất nhiều thần chủ bài vị, trên rường treo đầy biển ngạch ghi tên họ chức hàm của những người có công danh trong dòng họ. Trên sảnh có bốn năm ngọn nến đỏ cháy sáng rực, ở giữa có một người ngồi, khế phe phẩy chiếc quạt. Quách Hoàng hai người đã sớm đoán đó ắt là Âu Dương Khắc, đến khi nhìn thấy quả nhiên là y, lúc ấy có người lại ngoài cửa sổ, không dám động dấy, nghĩ thầm:

-Không biết lão Lê Sinh này có phải là địch thủ của y không?

Chỉ thấy tám thiếu nữ mang cái bao vào đại sảnh nói: -Công tử gia, đã đón Trình đại tiểu thư về đây rồi.

Âu Dương Khắc cười nhạt hai tiếng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài sảnh nói: - Các vị bằng hữu, đã tới đây rồi sao không vào gặp nhau?

Đám ăn mày núp ở đầu tường góc nhà biết đã bị y phát giác, nhưng chưa có hiệu lệnh của Lê Sinh đều im lặng không lên tiếng. Âu Dương Khắc nghiêng đầu nhìn cái bao vải một cái, cười nhạt nói: -Không ngờ lại có thể mời được đại giá mỹ nhân dễ dàng như thế.

Rồi thông thả bước lên, chiếc quạt khế vung một cái đã biến thành một ngọn thiết bút.

Hoàng Dung, Quách Tĩnh nhìn thấy tư thế và sắc mặt của y đều giật mình, biết y đã nhận ra địch nhân núp trong chiếc bao vải, định lập tức hạ độc thủ.

Hoàng Dung trong tay nắm chặt ba ngọn cương châm, chỉ chờ y đâm chiếc quạt xuống sẽ lập tức phóng ra cứu Lê Sinh. Chợt nghe vèo vèo hai tiếng, chỗ song cửa có hai ngọn tụ tiễn phóng mau tới bồi tâm Âu Dương Khắc, nguyên là người trong Cái bang đã thấy rõ tình thế nguy hiểm nên động thủ trước.

Âu Dương Khắc lật tay trái lại, ngón trỏ và ngón giữa cặp cứng một ngọn, ngón út và ngón vô danh cặp cứng một ngọn, lách cách hai tiếng, hai mũi tụ tiễn đã gãy thành bốn đoạn. Quần cái thấy công phu của y như thế ai cũng hoảng sợ.

Dư Triệu Hưng quát: -Lê Sư thúc, ra mau đi.

Câu nói chưa dứt, soạt một tiếng, cái bao vải đã bị xé tung, hai ngọn phi đao bắn mau ra, trong ánh đao Lê Sinh lăn tròn ra kéo tấm bao vải che trước ngực nhảy vọt lên. Y đã biết Âu Dương Khắc võ công cao cường, có liều mạng cũng chưa chắc đã thắng được, vốn định núp trong bao vải xuất kỳ bất ý ra tay tập kích, nào ngờ đã sớm bị y nhận ra.

Âu Dương Khắc cười nói: -Mỹ nhân lại biến thành ăn mày, trò ảo thuật bằng bao vải này cao minh thật?

Lê Sinh quát: -Trong ba ngày nay ở vùng này liên tiếp có bốn cô nương bị mất tích, đều là việc hay của các hạ phải không?

Âu Dương Khắc cười nói: -Huyện Bảo ứng còn chưa nghèo mà, tại sao bỗng khoái lại biến thành xin cơm thế?

Lê Sinh nói: -Ta vốn không xin cơm ở đây, tối qua nghe đám ăn mày nhỏ nói lại ở đây đột nhiên có bốn đại cô nương bị người ta bắt cóc, lão khiêu hóa nhất thời cao hứng nên qua xem thử.

Âu Dương Khắc hờ hững nói: -Mấy cô nương ấy cũng chẳng có gì đẹp, nếu người muốn thì chúng ta đều là người võ lâm, đã gặp người thì giao cho người luôn. Đám ăn mày ăn một cái chân cua chết cũng khen ngon, có quá nửa là người đã coi bốn cô nương ấy như bảo bối rồi.

Tay phải vung một cái, mấy nữ đệ tử của y vào trong dắt bốn cô gái ra, người nào cũng áo quần xốc xếch, thần sắc tiều tụy, khóc sưng cả mắt.

Lê Sinh thấy tình hình như thế lửa giận bốc lên, quát: -Bằng hữu cao tính đại danh là gì? Là đồ đệ môn phái nào?

Âu Dương Khắc vẻ mặt vẫn nhơn nhơn như vô sự, nói: -Ta họ Kép là Âu Dương, lão huynh người có gì dạy bảo?

Lê Sinh quát: -Ta với người tỷ thí một phen.

Âu Dương Khắc nói: -Vậy thì tốt quá, ra chiêu đi.

Lê Sinh nói: -Được!.

Tay phải giơ lên, đang định ra chiêu, đột nhiên trước mắt bóng trắng chớp lên, sau lưng có tiếng gió rít, vội vàng nhảy vọt lên phía trước, sau cổ đã bị người ta đánh trúng, may mà y nhảy rất nhanh, nếu không thì yếu huyệt trên cổ đã bị chụp rồi. Lê Sinh là đệ tử tám túi trong Cái bang, vai vế rất cao, võ công lại giỏi, quần cái ở vùng Lương Chiết đều do y quản lĩnh, là nhân vật nổi tiếng trong Cái bang, nào ngờ vừa ra tay đã gặp nguy hiểm, mặt đột nhiên nóng bừng, không kịp quay lại đã lật tay chém ngược lại một chưởng. Hoàng Dung nói khế vào tai Quách Tĩnh: -Y cũng biết Hàng long thập bát chưởng!.

Quách Tĩnh gật gật đầu.

Âu Dương Khắc thấy y trả đòn trầm mãnh, không dám thẳng thắn đón tiếp, nhảy ra một bên tránh khỏi. Lê Sinh lúc ấy mới quay lại, sải chân sấn lên ra chiêu, hai tay ôm hờ trước bụng, vù một tiếng vẽ thành một vòng tròn. Quách Tĩnh nói khế vào tai Hoàng Dung: -Đây là chiêu Số trong quyền pháp Tiêu dao du phải không?

Hoàng Dung cũng gật gật đầu, chỉ là thấy Lê Sinh quyền thế trầm hùng, rất ít phong thái phiêu nhiên phải có trong quyền pháp Tiêu dao du.

Âu Dương Khắc thấy y bộ pháp trầm ổn, thủ kinh cương mãnh, chiêu Số tinh kỳ cũng không dám coi thường, cầm chiếc quạt lên gáy, tránh qua phát quyền của đối phương, ra quyền như chớp đánh vào vai phải Lê Sinh. Lê Sinh dùng chiêu Phạn lai thân thủ trong Tiêu dao du quyền pháp gạt ra. Âu Dương Khắc quyền trái ngoặt lại, đờn đối phương giơ tay gạt ra, trong chớp mắt lách ra sau lưng y, năm ngón hai tay chụm lại cùng đánh vào yếu huyệt trên lưng y. Hoàng Dung và Quách Tĩnh giật nảy mình: -Chiêu này thật là khó đo.

Lúc ấy quần cái bên ngoài nhìn thấy Lê Sinh và địch nhân động thủ đều ào ạt sấn vào sấn, dưới ánh đèn vừa thấy Lê Sinh gặp nguy hiểm muốn xông lên giúp đỡ những đã không kịp.

Lê Sinh nghe thấy tiếng gió sau lưng, đã cảm thấy đòn chạm tới áo, trong chớp mắt ấy lật tay chém ngang ra, vẫn là chiêu Thần long bá vĩ trong Hàng long thập bát chưởng vừa sử dụng. Chiêu này lấy từ quẻ Lý trong kinh Dịch, vị cao nhân sáng chế ra Hàng long thập bát chưởng vốn đặt tên chiêu này là Lý hổ vĩ, ví với việc đánh sau lưng cộp, một chân đạp lên đuôi cộp, cộp già quay đầu tấp một miếng, tự nhiên là vô cùng hung dữ. Người truyền nhân về sau hiềm vì câu ấy trong kinh Dịch nói ra rất không thuận miệng bèn đổi thành Thần long bá vĩ. Âu Dương Khắc không dám đón đỡ chưởng ấy của y, thân hình lui mau lại phía sau tránh ra. Lê Sinh kêu thảm: -Nguy hiểm thật!.

Rồi xoay người cự địch, võ công của y kém xa Âu Dương Khắc, đánh được ba bốn mươi chiêu đã năm sáu lần liên tiếp gặp nguy hiểm, lần nào cũng dùng chiêu Thần long bá vĩ giải nạn thoát hiểm.

Hoàng Dung hạ giọng nói với Quách Tĩnh: -Thất Công chỉ dạy y một chiêu này.

Quách Tĩnh gật gù đầu, nghĩ tới việc hôm trước mình chỉ dùng một chiêu Kháng long hữu hồi chống cự với Lương Tử Ông, lại nghĩ tới Hồng Thất Công đối với nhân vật quan trọng trong Cái bang như thế này mà chỉ dạy cho một chiêu, mình thì lại được y dạy tới mười lăm chiêu, trong lòng bất giác vô cùng cảm kích.

Chỉ thấy Âu Dương Khắc sải chân bước lên, từng bước từng bước ép Lê Sinh vào góc sảnh. Nguyên là Âu Dương Khắc đã nhìn thấy y chỉ có một chiêu lợi hại, mà một chiêu ấy thì phải quay người đánh lại phía sau lưng, lúc ấy bèn ép y vào góc sảnh để y không còn cách nào xoay người phát chiêu. Lê Sinh, hiểu rõ dụng ý của địch nhân, dờn bước xoay người, muốn từ góc sảnh xoay ra giữa sảnh, nhưng mới lùi một bước Âu Dương Khắc đã buông tiếng cười dài, vung quyền sấn vào, bùng một tiếng đánh trúng trán y. Lê Sinh bị đau trong lòng hoảng sợ, vươn tay đón đỡ, địch nhân quyền trái đã đánh tới, trong chớp mắt trên đầu liên tiếp bị trúng năm sáu quyền, lập tức đầu váng chân nhũn, loạng choạng mấy cái ngã lăn ra đất.

Quần cái ào lên cứu viện, Âu Dương Khắc quay người lại chụp lấy hai người sấn lên đầu tiên ném ra ngoài tường, hai người đập mạnh vào tường lập tức ngất đi, số còn lại nhất thời không dám xông tới..

Âu Dương Khắc cười nhạt nói: -Công tử gia là hạng người nào mà lại làm theo ý bọn ăn mày thói tha các người? Ta cho các người gặp một người!

Rồi vỗ hai tay vào nhau một cái, hai nữ đệ tử của y đẩy một cô gái trong nội đường ra, hai tay bị trói quặt ra sau lưng, thần thái bơ phờ, nước mắt không ngừng chảy xuống trên khuôn mặt trắng như ngọc, chính là Trình đại tiểu thư. Đây mới quả thật là điều mọi người không ngờ, Hoàng Dung và Quách Tĩnh cũng không sao hiểu được.

Âu Dương Khắc xua xua tay phải, đám nữ đệ tử lại dắt Trình đại tiểu thư trở vào nội đường. Y đắc ý nghênh ngang nói: -Lão ăn mày trên lầu mai phục nhưng không biết tại hạ đã giữ dưới cầu thang, lập tức mời Trình đại tiểu thư rồi về trước chờ đón đại giá của các người.

Quần cái ngó mặt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ phen này quả thật là thua sát đất Âu Dương Khắc phe phẩy chiếc quạt, nói: -Cái bang danh vọng không phải nhỏ, nhưng hôm nay gặp nhau quả thật khiến người ta cười hở cả răng, Thâu kê mô cầu quyền, Yếu phạm tróc xà chiêu gì gì đều đánh ra cả rồi. Từ nay trở đi còn dám cản trở công việc của công tử gia không? Nể mặt Hồng bang chủ của các người, ta tha mạng cho lão ăn mày này chỉ là muốn mượn y hai con mắt để ghi nhớ.

Nói xong chìa hai ngón tay ra đâm thẳng vào mắt Lê Sinh. Chợt

nghe có tiếng quát lớn: -Khoan đã!

Một người vọt vào sảnh vung chưởng đánh tới Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc chợt thấy có một luồng chưởng phong mạnh mẽ xô tới trước ngực vội nghiêng người tránh qua nhưng đã bị chưởng phong quét trúng, thân hình loạng choạng hai cái, lui lại hai bước, bất giác ngấm ngầm hoảng sợ: -Từ khi rời Tây vực đến nay đã liên tiếp gặp nhiều cao thủ, nhưng người này là ai mà lại có công lực như thế?

Định thần nhìn kỹ, lại càng kinh ngạc, chỉ thấy người đứng giữa y và Lê Sinh chính là gã thiếu niên Quách Tĩnh đã gặp trong tiệc ở Triệu vương phủ. Người này võ công bình thường, tại sao một chưởng mới rồi lại trầm mẫn tới mức ấy? Chỉ nghe y nói: -Người làm ác đã nhiều, không chịu hối cải, lại muốn đả thương người tốt, đúng là không coi hạo hán trong thiên hạ ra gì phải không?

Âu Dương Khắc nghĩ thầm một chưởng mới rồi chẳng qua chỉ là mạnh mẽ chứ đâu coi y ra gì, nghiêng đầu nhìn xéo, cười nói: -Người cũng là hạo hán trong thiên hạ à?

Quách Tĩnh nói: -Ta không dám xưng hai chữ hạo hán, chỉ là lớn mật muốn khuyên người một câu là nên thả Trình đại tiểu thư ra, mình thì sớm trở về Tây vực đi.

Âu Dương Khắc cười nói: -Nếu ta không nghe lời khuyên của tiểu bằng hữu người thì sao?

Quách Tĩnh còn chưa trả lời, Hoàng Dung đã từ ngoài cửa sổ kêu lên: -Tĩnh ca ca, đánh y đi?

Âu Dương Khắc nghe thanh âm Hoàng Dung, lập tức tâm thần bay bổng, cười nói: -Hoàng cô nương, cô muốn ta thả Trình đại tiểu thư, chuyện đó cũng không khó, chỉ cần cô chịu đi theo ta thì không những Trình đại tiểu thư mà ngay cả các cô gái bên cạnh ta cũng thả ra hết, mà ta còn đáp ứng với cô là từ nay về sau sẽ không tìm cô gái nào khác nữa, vậy được không?

Hoàng Dung vọt vào sảnh cười nói: -Vậy thì tốt lắm, chúng ta tới Tây vực chơi, kể cũng không tệ. Tĩnh ca ca, người nói có đúng không?

Âu Dương Khắc lắc đầu cười nói: -Ta chỉ muốn cô đi với ta, dắt thằng tiểu tử thối tha này theo làm gì?

Hoàng Dung cả giận, lật tay một cái quát: -Người chửi y à? Người mới thối tha đấy!

Âu Dương Khắc thấy Hoàng Dung rảo bước tới gần, vừa cười vừa nói, xinh đẹp không ai bằng, lại mang ba phần ngây thơ, càng thêm kiều diễm, đã sớm thần hồn phiêu đảng, nào ngờ nàng lại đột nhiên trở mặt. Lúc ấy hoàn toàn không đề phòng, mà nàng sử dụng lại là chiêu số tinh diệu trong Lạc anh thần kiếm chưởng, chát một tiếng, má trái đã trúng chưởng, Hoàng Dung công lực không thâm hậu, chưa đến nỗi làm y bị thương, tuy nhiên cũng đã đánh y đau rất cả mặt.

Âu Dương Khắc phì một tiếng, tay trái đột nhiên vươn ra chụp vào ngực nàng. Hoàng Dung không né không lui, song quyền đánh thẳng xuống đầu y. Âu Dương Khắc là kẻ hiếu sắc, thấy nàng không tránh, trong lòng cả mừng liều mạng giơ đầu chịu hai quyền của nàng, cũng muốn chạm vào ngực nàng một cái, nào ngờ ngón tay vừa mới chạm tới áo nàng, chợt thấy hơi đau nhói, lúc ấy mới hoảng sợ: -A, y thị mặc Nhuyễn vị giáp.

May mà y chỉ có ý khinh bạc, hoàn toàn không muốn đả thương người nên cái chụp ấy chưa dùng kình lực, vội giơ tay gạt song quyền của nàng. Hoàng Dung cười nói: -Người đánh nhau với ta thì không tiện, chỉ có ta đánh người, chứ người thì không đánh ta được.

Âu Dương Khắc tim ngứa khó gãi, đột nhiên trút giận qua Quách Tĩnh, nghĩ thầm: -Trước tiên cứ giết thằng tiểu tử này cho người hết lưu luyến y.

Mắt đang nhìn Hoàng Dung, đột nhiên phóng chân đá về phía sau, ngọn cước đập mạnh vào ngực Quách Tĩnh. Một cước này đã nhanh lại ác, âm độc dị thường, chính là tuyệt kỹ gia truyền của Tây độc Âu Dương Phong, đối phương khó tránh khó đo, chỉ cần trúng cước là lập tức phủ tạng vo nát. Quách Tĩnh tránh không kịp, vội xoay người lật tay chém mạnh xuống, chỉ nghe bùm một tiếng, Quách Tĩnh mông bị trúng cước, Âu Dương Khắc thì chân bị trúng chưởng, hai người đều đau thấu xương, cùng xoay người lại trừng mắt nhìn nhau rồi lập tức nhảy xổ vào nhau.

Các cao thủ trong Cái bang đều cảm thấy kinh ngạc: -Chưởng này rõ ràng là tuyệt kỹ Thần long bá vĩ hộ mạng của Lê lão, sao thiếu niên này cũng biết? và lại y ra tay vừa nhanh vừa mạnh, dường như còn hơn cả Lê lão?

Lúc ấy người Cái bang đã đo Lê Sinh lên đứng qua một bên. Y thấy Quách Tĩnh chưởng lực trầm mãnh, chiêu số tinh diệu, y chỉ biết chiêu Thần long bá vĩ, thấy chưởng pháp của Quách Tĩnh đều gần với quyền lý của chiêu ấy, bất giác kinh ngạc nghĩ thầm: -Hàng long thập bát chưởng là tuyệt kỹ bí mật của Hồng bang chủ, mình không tiếc tính mạng lập được công lớn cho bản bang ông mới truyền cho mình một chưởng coi như trọng thưởng, gã thiếu niên này học được ở đâu cả mười tám chưởng ấy thế?

Âu Dương Khắc trên tay đối chiêu với Quách Tĩnh, trong lòng thì thầm khen ngợi: -Tại sao mới có hai tháng mà võ công của gã tiểu tử này đột nhiên tiến bộ như vậy?

Trong chớp mắt hai người đã đánh hơn bốn mươi chiêu, Quách Tĩnh đã đánh đi đánh lại mấy lượt mười lăm chiêu Hàng long thập bát chưởng, cũng đủ tự bảo vệ nhưng Âu Dương Khắc võ công hơn y rất nhiều, muốn thủ thắng thì không được. Lại đánh hơn mười chiêu, Âu Dương Khắc quyền pháp đột nhiên thay đổi luôn trước nhảy sau, dương đông kích

tây, thân pháp vô cùng mau lẹ. Quách Tĩnh một chiêu đo không kịp bị đá trúng một cước, lập tức bước chân loạn choạng, may mà võ công của y chủ yếu là trên tay chưởng, lúc ấy bèn đem mười lăm chưởng đánh từ chiêu cuối lên chiêu đầu, đổi ngược trật tự. Âu Dương Khắc thấy chưởng pháp của y điên đảo, nhất thời không dám vào gần, nghĩ là cứ đánh thêm vài mươi chiêu, hiểu được đại lược chỗ biến hóa trong chưởng pháp của y rồi sẽ nhân sơ hở tấn công.

Quách Tĩnh đánh hết từ chiêu cuối tới chiêu đầu một lượt, lại từ chiêu đầu đánh tới chiêu cuối. Chiêu thứ mười lăm là Kiến long tại điền đánh ra xong, nếu tiếp vào chiêu thứ nhất là Kháng long hữu hồi, nếu từ dưới đánh lên thì là đánh lại chiêu Kiến long tại điền. Y đầu óc chậm chạp, nghĩ thầm: -Nên từ chiêu đầu đánh xuống hay tiếp tục từ chiêu cuối đánh lên?

Chính trong lúc ngàn giờ ấy, Âu Dương Khắc đã lập tức nhìn thấy chỗ sơ hở, vươn tay đập vào vai y một chưởng.

Quách Tĩnh tư thế bất lợi, bất kể dùng chiêu nào trong mười lăm chưởng cũng không đón đỡ được, thuận thế lật tay lại đập xuống cánh tay đối phương. Chiêu này là y trong lúc nguy cấp đánh bừa chứ chẳng có chưởng pháp đường lối gì cả.

Âu Dương Khắc đã thấy rõ chưởng pháp của y, quyết không ngờ đối phương lại bất ngờ đánh ra chiêu mới, một chưởng ấy lại chát một tiếng đánh trúng vào cổ tay. Âu Dương Khắc giật nảy mình nhảy lùi về phía. Sau, co duỗi cánh tay mấy lần, may mà tuy đau buốt nhưng cổ tay vẫn chưa bị gãy.

Quách Tĩnh công bừa đánh bậy mà lại thành công, nghĩ thầm: -Mình bây giờ sau vai, đùi trái, sườn phải vẫn còn bị hở, cứ đánh thêm hai chưởng để bảo vệ những chỗ ấy.

Vừa nghĩ xong Âu Dương Khắc lại đã đánh tới. Quách Tĩnh đầu óc chậm chạp, cho dù suy nghĩ mười ngày nửa tháng cũng không sáng chế được nửa chiêu thức mới, huống chi đang lúc đánh nhau kịch liệt làm sao có thể nghiền ngẫm, cứ theo đường lối Hàng long chưởng pháp đúng bài bản đánh ra ba chưởng giữ kín sau vai, đùi trái, sườn phải.

Âu Dương Khắc ngấm ngấm kêu khổ: -Chưởng pháp của y vốn có hạn, kéo dài thêm thời gian thì nhất định có thể thắng y, tại sao đột nhiên lại thêm ra được ba chưởng này?

Y không biết ba chiêu ấy của Quách Tĩnh thật ra hoàn toàn vô dụng, chỉ là trước đó đã bị đánh trúng cổ tay nên không dám xông bừa vào nữa, chợt xoay chuyển ý nghĩ: -Phải rồi, chưởng này y còn chưa học tới nơi tới chốn nên lúc đầu không sử dụng.

Y đột nhiên phi thân vọt lên, tay trái ra thế cầm nã chụp xuống đỉnh đầu Quách Tĩnh, chân phải phóng ra đá thẳng vào sườn trái y.

Ba chưởng của Quách Tĩnh tự sáng chế ra rốt lại không ích lợi gì, đột nhiên thấy địch nhân toàn lực tấn công vào chỗ sơ hở, trong lòng nhất thời khiếp sợ, một chưởng vừa đánh được nửa đường lập tức rút lại, nghiêng người tránh qua một cước của y.

Hoàng Dung kêu thầm không hay, xoay chuyển ý nghĩ nhanh như chớp: -Lâm địch mà do dự là điều đại kỵ của võ học, Tĩnh ca ca một chưởng ấy cứ đánh bừa ra cũng xong, nếu không đả thương được đối phương cũng đủ tự bảo vệ, bây giờ lại đột nhiên thu chưởng lui lại, chỗ hở càng lớn.

Nhìn thấy Âu Dương Khắc một cước ấy dùng đủ mười thành công lực, Quách Tĩnh thế đã không sao giải cứu, lập tức giang thẳng tay phải một cái, bảy tám mũi cương châm phóng mau ra.

Âu Dương Khắc rút chiếc quạt cắm sau gáy ra, chiếc quạt vừa vào tay đã xòe ra, vung nhẹ hai cái đo hết mấy ngọn cương châm, một cước phóng ra vẫn không hề vì thế mà chậm lại, đã thấy phát cước ấy nhất định có thể đá Quách Tĩnh ngã lăn xuống đất, chợt thấy bắp chân tê rần, đã bị một vật đánh trúng vào huyết đạo, cước ấy tuy vẫn đá trúng đối phương, nhưng không còn chút kinh lực nào nữa. Âu Dương Khắc sau lúc kinh hoảng, lập tức nhảy lùi ra quát lên: -Bọn chuột dám ám toán công tử gia, có giỏi thì ra đây ...

Câu nói chưa dứt, đột nhiên trên đỉnh đầu y có tiếng gió khẽ vang lên, đang định né tránh, nhưng vật kia sa xuống rất mau, không biết thế nào trong miệng đã có thêm một vật, lập tức trong miệng thấy tanh tươi, vừa giận vừa sợ, vội nhổ ra thì là một cái xương gà. Âu Dương Khắc hoảng sợ ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trên xà nhà có một đám bụi rơi xuống chụp lên đầu, vội nhảy tránh qua bên cạnh, bụp một tiếng, trong miệng lại thêm một cái xương gà. Lần này lại là một cái xương chân gà đánh trúng miệng khiến y thấy răng lợi đau ê ẩm.

Âu Dương Khắc đang bưng bưng lửa giận thì thấy trên xà nhà có bóng người chớp lên, lập tức phi thân nhảy lên phát chưởng lẳng không đánh vào bóng người ấy. Đột nhiên lại thấy trong tay có thêm một vật lập tức co ngón tay chụp lấy, rơi xuống đất đưa ra nhìn lại đang tức giận hoảng sợ, chính là hai cái bàn chân gà đã bị nhai nát, chỉ nghe trên xà nhà có tiếng người hô hô cười rộ, nói: -Thâu kê mô cầu quyền của lão khiêu hóa ra sao?

Hoàng Dung và Quách Tĩnh vừa nghe thấy giọng nói ấy trong lòng cả mừng cùng kêu lên: -Thất Công!

Mọi người đều ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hồng Thất Công ngồi trên xà nhà, hai chân đong đưa, tay cầm nửa con gà, đang vừa nhai vừa nuốt. Bang chúng Cái bang nhất tề khom lưng làm lễ, đồng thanh nói: -Chào bang chủ! Lão nhân gia người khỏe chứ?

Âu Dương Khắc nhìn thấy y lạnh buốt nửa người, nghĩ thầm: -Người này liên tiếp ném hai cái xương gà vào liệng mình, nếu không ném xương gà

mà là phóng ám khí thì bây giờ mình đã mất mạng rồi. Hảo hán không chịu thiệt trước, thì còn may mắn.

Liên khom lưng vâng dạ, nói: -Lại được gặp Hồng lão bá ở đây. Tiểu diệt xin dập đầu lạy lão nhân gia, miệng nói dập đầu nhưng đầu gối thì không hề khuỵu xuống.

Hồng Thất Công nhai thịt gà ngồm ngoàm nói: -Người còn chưa về Tây vực sao? Còn ở đây làm chuyện bậy bạ, định chôn cái mạng nhỏ của người ở Trung nguyên à?

Âu Dương Khắc nói: -Trung nguyên cũng chỉ có lão thế bá là anh hùng vô địch. Chỉ cần lão thế bá thủ hạ lưu tình, không cậy lớn hiếp nhỏ làm khó vãn bối thì cái mạng nhỏ của tiểu diệt có thể giữ được. Gia thúc từng dặn tiểu diệt là gặp Hồng thế bá thì phải cung kính, lão nhân gia người tự trọng thân phận, quyết không động thủ với vãn bối đến nỗi làm mất oai danh, để thiên hạ chê cười.

Hồng Thất Công hô hô cười lớn, nói: -Người dùng lời nói vuốt ve ta để lão khiêu hóa không tiện động thủ với người, nhưng những người có thể giết được người ở Trung nguyên rất đông, cũng chưa chắc lão khiêu hóa không ra tay thì không xong đâu. Mới rồi nghe ý tứ trong lời người thì rất khinh bỉ Thâu kê mô cầu quyền, Yếu phạm tróc xà chưởng của ta, có phải thế không?

Âu Dương Khắc vội nói: -Tiểu diệt quả thật không biết Lê lão anh hùng đây là môn hạ của lão thế bá, nên ngông cuồng nói bậy, xin thế bá và vị lão anh hùng đây thứ tội.

Hồng Thất Công nhảy xuống đất, nói: -Người gọi y là anh hùng nhưng y đánh không lại người, vậy thì người càng là đại anh hùng rồi, hô hô, không sợ là kiêu căng quá sao?

Âu Dương Khắc rất tức tối, chỉ vì biết võ công của mình còn kém y rất xa, không dám mở miệng trả treo, chỉ đành nén giận không dám lên tiếng. Hồng Thất Công nói: -Người cậy võ công lão Độc vật truyền thụ định hoành hành ở Trung nguyên, hừ hừ, lão khiêu hóa chưa chết thì không tha người đâu.

Âu Dương Khắc nói: -Thế bá nổi tiếng ngang với gia thúc, vãn bối chỉ còn cách hết sức theo lời thế bá sai bảo.

Hồng Thất Công nói: -Được lắm, người nói ta cậy lớn hiếp nhỏ, lần lượt bọn hậu bối nhà người chứ gì?

Âu Dương Khắc không đáp, kể như mặc nhận.

Hồng Thất Công nói: -Thủ hạ của lão khiêu hóa có ăn mày lớn, ăn mày nhỏ, ăn mày không lớn không nhỏ trong một bang lớn, nhưng đều không phải là đồ đệ của ta, họ Lê này chỉ học được của ta một chiêu công phu thô thiển, làm sao tính là truyền nhân của ta được? Y sử dụng quyền pháp Tiêu dao du chưa thành thục, nhưng không phải là lão

kiểu hóa truyền thụ. Người coi thường Thâu kê mô cầu quyền của ta, hừ hừ, nếu lão kiểu hóa thực sự truyền cho một người, thì chưa chắc đã không hơn người.

Âu Dương Khắc nói: -Cái đó tự nhiên. Truyền nhân của lão thế bá nhất định giỏi hơn tiểu diệt nhiều. Chỉ có điều lão nhân gia người võ công rất cao, đồ đệ của người học được một phần bản lĩnh của người e không phải dễ.

Hồng Thất Công nói: -Người ngoài miệng nói dễ nghe lắm, chứ trong lòng nhất định đang chửi ta đấy.

Âu Dương Khắc nói: -Tiểu diệt không dám.

Hoàng Dung chen vào: -Thất Công, người đừng tin y bịa đặt, y trong lòng mắng người, mà còn mắng rất tàn tệ. Y mắng người võ công tuy không kém nhưng chỉ biết sử dụng một mình, không biết dạy đồ đệ, dạy đi dạy lại chỉ dạy được mấy chiêu gà lẻ chó nát, chẳng ai học được trọn vẹn.

Hồng Thất Công trợn mắt nhìn nàng một cái, hừ một tiếng nói: -Con nhóc, lại nói khích ta à.

Rồi quay lại nói: -Hay đấy, thằng tiểu tử này dám lớn mật chửi ta!

Vươn tay ra một cái đã nhanh như chớp đoạt được chiếc quạt trong tay Âu Dương Khắc, xòe ra thấy một mặt vẽ mấy đóa hoa mẫu đơn, đề hai chữ Từ Hy. Y cũng không biết Từ Hy là đại gia thời Bắc Tống, tuy thấy mấy đóa mẫu đơn vẽ rất tươi đẹp như thật, vẫn nói: -Không đẹp!

Mặt kia của chiếc quạt viết mấy hàng chữ, dòng lạc khoản đề năm chữ Thiếu chủ Bạch Đà sơn, là Âu Dương Khắc tự tay viết. Hồng Thất Công hỏi Hoàng Dung: -Mấy chữ này viết thế nào?

Hoàng Dung nhướn mày nói: -Đầy vẽ tục khí. Có điều chắc y cũng không biết viết chữ, nhất định là nhờ triều phụng ở Đồng Nhân đường viết giúp thôi.

Âu Dương Khắc phong lưu tự đắc, tự phụ mình văn võ kiêm toàn, nghe Hoàng Dung nói thế vô cùng tức giận, liếc xéo nàng một cái, nhưng dưới ánh đèn chỉ thấy nàng đầu mày cuối mắt như cười mà không phải cười, xinh đẹp duyên dáng, bất giác ngẩn người.

Hồng Thất Công đưa chiếc quạt trong tay lên chùi chùi vào mép mấy cái. Y mới ăn thịt gà, môi mép dính đầy dầu mỡ, chùi vào thì chữ viết tranh vẽ trên quạt tự nhiên đều bị lem luốc, kể đó thuận tay vò một cái vo cái quạt thành một nắm ném luôn xuống đất như người ta vứt một tờ giấy nháp. Người ngoài không để ý chứ Âu Dương Khắc biết cái quạt của mình nan đúc bằng sắt mà y lại tiện tay vo lại thành một nắm thì kinh lực trên tay quả thật không phải tầm thường, lúc ấy càng thêm hoảng sợ.

Hồng Thất Công nói: -Nếu ta đích thân động thủ thì người chết cũng không tâm phục, ta sẽ thu một tên đồ đệ đánh nhau với người.

Âu Dương Khắc chỉ Quách Tĩnh hỏi: -Vị thế huynh này mới đấu với tiểu diệt vài mươi chiêu, nếu thế bá không xuất thủ thì tiểu diệt đã may mắn chiếm được thượng phong rồi. Quách thế huynh, người chưa thắng ta phải không?

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Ta đánh không lại người.

Âu Dương Khắc vô cùng đắc ý.

Hồng Thất Công ngẩng đầu lên trời cười lớn, nói: -Tĩnh nhi, người là đồ đệ của ta sao?

Quách Tĩnh nhớ tới hôm trước dập đầu lạy Hồng Thất Công mà y nhất định dập đầu lạy trả, vội nói: -Vãn bối không có phúc làm đồ đệ của lão nhân gia người.

Hồng Thất Công nói với Âu Dương Khắc: -Nghe rõ chưa hả?

Âu Dương Khắc trong lòng rất ngạc nhiên: -Lão ăn mày nói thế nhất định không phải là lừa dối, vậy thì chương pháp tinh diệu của gã tiểu tử này là học được ở đâu nhỉ?

Hồng Thất Công nói với Quách Tĩnh: -Nếu ta không nhận người làm đồ đệ thì con nhóc kia nhất định không nản lòng, giờ đủ quỹ kế ra, rốt lại cũng ép ta phải nhận người làm đồ đệ mới thôi. Lão khiêu hóa không thể phiền phức lằng nhằng với đám tiểu cô nương mãi được, chịu thua cho rồi, bây giờ ta nhận người làm đồ đệ.

Quách Tĩnh cả mừng vội lạy rạp xuống đất, dập đầu bình bình mấy cái, miệng nói: -Sư phụ!

Hôm trước ở Quy vân trang y đã kể lại cho sáu vị sư phụ nghe việc Hồng Thất Công dạy y Hàng long thập bát chương, Giang Nam lục quái vô cùng mừng rỡ, đều nói đáng tiếc là vị cao nhân võ lâm kia tính tình kỳ quái không chịu nhận y làm đồ đệ, dặn y ngày sau nếu thấy Hồng Thất Công có ý muốn nhận đồ đệ thì cứ lập tức báo sư.

Hoàng Dung thì vui vẻ mặt mày tươi rói, cười nói: -Thất Công, con giúp người thu được đệ tử tốt như thế, công lao không phải nhỏ, từ nay trở đi, người có được truyền nhân rồi, vậy tạ ơn con thế nào nào?

Hồng Thất Công làm mặt lạnh, nói: -Đánh cho người một trận vào đấy.

Rồi nói với Quách Tĩnh: -Tiểu tử hôi thối, trước hết ta dạy người ba chương đã.

Lúc ấy bèn đem ba chương còn lại của Hàng long thập bát chương dạy y trước mặt mọi người, so với ba chiêu chó cùng cắn giậu đánh bảy phát bữa ngu ngốc của Quách Tĩnh mới rồi thì không thể nói là như nhau.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm: -Lão ăn mày võ công trác tuyệt nhưng đầu

óc không khôn ngoan lắm, chỉ muốn có thể diện là thu được đồ đệ, mà lại quên mất là mình còn đứng cạnh đây nhìn.

Lúc ấy ngưng thần xem y dạy chiêu pháp cho Quách Tĩnh, nhưng thấy y vẽ vạch chiêu số thì lại bình thường chẳng có gì kỳ lạ, lại thấy Hồng Thất Công hạ giọng nói khẽ vào tai Quách Tĩnh, đoán là y nói tinh nghĩa của ba chiêu ấy, Quách Tĩnh ngẫm nghĩ hồi lâu, có lúc gật gật đầu, còn quá nửa thì lại ngờ ngác lắc đầu, đòi Hồng Thất Công phải nói lại lần nữa mới miễn cưỡng gật đầu, rõ ràng cũng chưa chắc đã lãnh hội được thật, nghĩ thầm: -Gã này ngu ngốc gần chết, trong một giờ ba khắc nhất định không thể học được tới nơi tới chốn. Mình lại có thể thừa cơ học được chiêu số.

Hồng Thất Công chờ Quách Tĩnh luyện sáu bảy lần, bèn nói: -Được rồi, đồ đệ ngoan, người đã học được nửa thành công phu của ba chiêu ấy, vậy đánh thẳng đâm tặc làm bảy này cho ta.

Quách Tĩnh đáp: -Dạ!

Rồi sải chân bước tới hai bước, ào một chưởng đánh tới Âu Dương Khắc. Âu Dương Khắc nghiêng người bước vòng lên đánh lại một quyền, hai người lại tiếp tục đánh nhau, sự tinh diệu của Hàng long thập bát chưởng toàn ở chỗ vận kinh phát chưởng, còn chưởng pháp biến hóa thì cực kỳ đơn giản, nếu không thì với võ công cao cường của ba người Lương Tử Ông, Mai Siêu Phong, Âu Dương Khắc đâu lại để Quách Tĩnh đem một chưởng pháp biến chiêu nhiều lần vẫn không có cách phá giải? Mới rồi Âu Dương Khắc chính mắt nhìn thấy Hồng Thất Công dạy ba chiêu chưởng pháp, Quách Tĩnh còn chưa lãnh hội được một phần, đã sớm hiểu rõ nhưng khi giao đấu thì với ba chiêu Quách Tĩnh mới học được ấy lại đối phó rất khó khăn.

Quách Tĩnh học được hết mười tám chưởng, thông suốt từ trên xuống dưới, oai lực của mười lăm chưởng học trước lại càng gia tăng. Âu Dương Khắc liên tiếp thay đổi bốn loại chưởng pháp nhưng thủy chung vẫn chỉ ngang sức, lại đánh thêm vài mươi chiêu. Âu Dương Khắc trong lòng nôn nóng: -Hôm nay không bộc lộ tuyệt kỹ gia truyền của mình thì không thể thủ thắng. Mình từ nhỏ được thúc thúc dạy võ mà lại không thắng được một gã đồ đệ mới thu của lão ăn mày, lão ăn mày há chẳng coi thường thúc thúc sao?

Y đột nhiên vung quyền đánh ra, Quách Tĩnh giơ tay đón đỡ, nào ngờ cánh tay của Âu Dương Khắc như không có xương, thuận thế xoay một vòng, chát một tiếng, Quách Tĩnh trên trán đã bị trúng một quyền.

Quách Tĩnh giật mình, cúi đầu lách ra ngoài quay người phát chưởng, Âu Dương Khắc nghiêng người tránh ra, đánh trả một quyền. Quách Tĩnh không dám đón đỡ, nghiêng người tránh qua, nào ngờ đối phương cánh tay lại như một ngọn nhuyễn tiên, đánh ra rồi có thể tùy ý co duỗi trên không, thấy rõ ràng tay quyền y đánh qua trái đột nhiên lại quật qua

phải, búng một tiếng lại đập trúng đầu vai Quách Tĩnh. Quách Tĩnh không đề phòng được, liên tiếp bị trúng ba quyền, ba quyền này đều rất nặng, lập tức trong lòng hoảng sợ, không biết đối phó thế nào.

Hồng Thất Công kêu lên: -Tĩnh nhi, dừng tay, chúng ta cứ tạm tính là thua trận này.

Quách Tĩnh nháy ra hơn một trượng, chỉ cảm thấy ba chỗ bị y đánh trúng trên người rất đau, nói với Âu Dương Khắc: -Người quả nhiên là quyền pháp cao minh, cánh tay cong cong xoay chuyển rất kỳ lạ.

Âu Dương Khắc đắc ý nghênh ngang nhìn Hoàng Dung mấy cái.

Hồng Thất Công nói: -Lão Độc vật hàng ngày nuôi rắn, bộ Nhuyễn bì xà quyền pháp ấy nhất định là học được từ thân hình rắn độc. Quyền pháp ấy rất cao minh, lão khiêu hóa nhất thời không nghĩ được cách phá, kể như là người may mắn, ngoan ngoãn rút ngay đi cho ta.

Âu Dương Khắc trong lòng căm hận: -Lúc thúc thúc dạy cho mình bộ Linh xà quyền này cứ dặn đi dặn lại là không phải lúc sinh tử quan đầu quyết không được đem ra sử dụng, hôm nay vừa dùng đã bị lão ăn mày nhìn thấy, nếu để thúc thúc biết được ắt sẽ bị quở phạt nặng nề.

Nghĩ tới đó thì sự đắc ý trong lòng đã giảm đi quá nửa, bèn chấp tay vái Hồng Thất Công một vái, rồi quay người đi ra khỏi từ đường.

Hoàng Dung nói: -Khoan đã, ta có câu muốn nói.

Âu Dương Khắc dừng bước quay lại, tim đột nhiên đập mạnh.

Hoàng Dung lại không đếm xỉa tới y, hướng về phía Hồng Thất Công lạy rạp xuống, nói: -Thất Công, hôm nay người nhận hai đồ đệ đi, việc tốt thành đôi, người chỉ nhận nam đồ đệ, không thu nữ đồ đệ, con không chịu đâu.

Hồng Thất Công lắc đầu cười nói: -Ta nhận một mình Tĩnh nhi đã là phá lệ lớn lắm rồi, lão khiêu hóa hôm nay ăn nói không ra sao. Huống chi cha người bản lĩnh cao cường như thế, đời nào chịu cho người nhận lão khiêu hóa làm sư phụ?

Hoàng Dung làm ra vẻ giật mình hiểu ra, nói: -À, người sợ cha tôi?

Hồng Thất Công bị nàng nói khích, lại vốn mười phần yêu thích nàng, sầm mặt nói: -Sợ cái gì? Cho dù nhận người làm đệ tử thì chẳng lẽ Hoàng lão tà ăn thịt được ta à?

Hoàng Dung cười nói: -Chúng ta một lời nói chắc, không được hối hận. Cha con thường nói kẻ sĩ học võ cao minh trong thiên hạ, từ khi vương Trùng Dương chết đi, chỉ còn có hai người là ông và Nam đế cũng còn được, chứ ngoài ra ông đều không coi vào đâu. Con báỉ người làm sư phụ, gia gia nhất định rất mừng, sư phụ, các người làm ăn mày thì bắt rắn thế nào, dạy tôi bản lĩnh ấy trước đi.

Hồng Thất Công nhất thời không hiểu ý nàng, nhưng biết cô nương nhỏ

này khôn ngoan quỷ quyết, ắt có ý lạ, bèn nói: -Bắt rắn thì bắt bảy tắc, hai ngón tay kẹp chặt, chỉ cần kẹp trúng bảy tắc sau đầu thì dù là rắn độc lợi hại bao nhiêu cũng không động đậy được.

Hoàng Dung nói: -Nếu là mãng xà cực lớn thì sao?

Hồng Thất Công nói: -Cứ khua khua ngón tay trái nhử cho nó mỗ người, tay phải thì đánh vào bảy tắc sau đầu nó.

Hoàng Dung nói: -Thủ pháp ấy phải thật nhanh.

Hồng Thất Công nói: -Đương nhiên tay trái thoa thuốc thì càng hay, có bị nó mỗ trúng cũng không sợ.

Hoàng Dung gật gật đầu liếc liếc Hồng Thất Công, nói: -Sư phụ, vậy xin người thoa thuốc lên tay con.

Bắt rắn vốn là việc của bọn ăn mày nhỏ trong Cái bang, Hồng Thất Công là bang chủ tôn quý, trong người làm sao có thuốc rắn nhưng thấy Hoàng Dung liên tiếp đưa mắt, bèn đổ một ít rượu trong cái hồ lô trên lưng ra cho nàng xoa vào hai bàn tay.

Hoàng Dung đưa tay lên ngửi ngửi, rồi làm vẻ mặt nhát ma nói với Âu Dương Khắc: -Ờ, ta là đồ đệ của Hồng lão anh hùng đứng đầu Cái bang trong thiên hạ, bây giờ ta muốn lãnh giáo Nhuyễn bì xà quyền pháp của người. Trước tiên ta nói rõ cho người biết trên tay ta có thuốc độc môn để khắc chế thuốc độc của người, phải cẩn thận đấy.

Âu Dương Khắc nghĩ thầm: -Đối địch với người thì vươn tay là bắt được. Bất kể trên tay người thoa thuốc ma thuốc quỷ gì, ta cứ ôm chắc tôn chỉ là được.

Lúc ấy cười một tiếng nói: -Có chết dưới tay cô, ta cũng cam lòng.

Hoàng Dung nói: -Võ công khác của người đều bình thường, ta chỉ lãnh giáo Xú xà quyền của người thôi, nếu người dùng quyền pháp chưởng pháp khác thì kể như người thua đấy.

Âu Dương Khắc nói: -Cô nương nói thế nào thì cứ thế, tại hạ không dám không vâng lệnh.

Hoàng Dung duyên dáng mỉm cười, nói: -Nhìn không thấy người xấu xa chỗ nào, nói chuyện với ta lại rất dễ nghe nữa chứ. Xem chiêu đây!

Nàng ào một tiếng đẩy ra một quyền, đúng là Tiêu dao du quyền pháp mà Hồng Thất Công truyền thụ.

Âu Dương Khắc nghiêng người tránh qua, Hoàng Dung cước trái quét ngang, tay phải móc lại, đã dùng chiêu số trong Lạc anh thần kiếm chưởng gia truyền. Nàng còn nhỏ tuổi, công phu sở học có hạn, lúc ấy lại muốn thủ thắng, còn kể gì tới công phu nào là do ai truyền thụ.

Âu Dương Khắc thấy chưởng pháp của nàng tinh diệu cũng không dám coi thường, tay phải vươn mau ra, đột nhiên cong đi một cái, đánh vào

đầu vai nàng.

Linh xà quyền ra đòn rất mau lẹ, trong chớp mắt đã đánh tới vai Hoàng Dung, nhưng y lập tức nhớ ra là nàng có mặc Nhuyễn vị giáp, một quyền này đánh xuống há chẳng làm tay quyền của mình máu chảy ròng ròng sao? Vội thu chiêu thì Hoàng Dung ào ào hai chưởng đã vỗ tới trước mặt. Âu Dương Khắc tay áo phất lên cuốn lên phía trên gạt hai chưởng của nàng ra. Hoàng Dung người mặc giáp, tay thoa rượu, ngoài phần mặt thì toàn thân không chỗ nào có thể đánh được, trong tình hình ấy Âu Dương Khắc đã rơi vào thế bất buộc không thể trả đòn, Linh xà quyền có kỳ ảo hơn cũng không thể làm gì được nàng, chỉ còn tránh đông né tây, nhô lên hụp xuống theo bóng chưởng của Hoàng Dung, nghĩ thầm: -Nếu mình đánh vào mặt nàng để thủ thắng cũng không khỏi có chỗ đường đột với giai nhân, nếu chụp tóc nàng lại càng thô lỗ, nhưng ngoài cách ấy ra thì quả thật không thể ra tay.

Chợt động linh cơ, đột nhiên dứt đứt tay áo xé thành hai miếng, lúc nghiêng người né tránh quyền chưởng đã buộc hai miếng vải lên tay, lật chưởng thành trảo, chụp thắng xuống cổ tay của nàng.

Hoàng Dung nhảy ra khỏi vòng chiến kêu lên: -Người thua rồi, đó không phải là Xú xà quyền.

Âu Dương Khắc nói: -Ái chà, ta quên mất.

Hoàng Dung nói: -Xú xà quyền của người không làm gì được đệ tử của Hồng Thất Công, vậy thì chẳng có gì kỳ lạ. Hôm trong Triệu vương phủ, ta cũng từng vẽ vòng tử võ với người, lúc ấy người định hợp bọn Lương Tử Ông, sa Thông Thiên, Bành Liên Hồ, Linh Tri hòa thượng, lại thêm gã Hầu Thông Hải trên đầu mọc sừng bảy tám người đánh một mình ta, ta lúc ấy ít không chống nổi nhiều lại sợ phí sức, nên nhận bừa là thua thôi. Bây giờ mỗi người chúng ta thắng một trận, chưa phân thắng bại, cứ đánh thêm trận nữa để quyết hơn thua.

Bọn Lê Sinh đều nghĩ thầm: -Tiểu cô nương này tuy võ nghệ được chân truyền, nhưng rốt lại vẫn không phải là địch thủ của người kia, mới rồi làm bừa mà thắng, há chẳng hay rồi sao? Cần gì phải vẽ rắn thêm chân, đánh thêm trận nữa?

Hồng Thất Công thì thừa biết cô gái này quỷ kế đa đoan, ắt là cậy có mình bên cạnh, muốn bày cách chọc ghẹo địch nhân, lúc ấy cười hề hề không nói gì.

Con gà y ăn chỉ còn mấy miếng xương, lại rút ra không ngừng gặm cắn sồn sột, tựa hồ mùi vị ngon lắm.

Âu Dương Khắc cười nói: -Hai chúng ta cần gì phải làm rõ, cô thắng hay ta thắng thì cũng thế. Cô nương đã có hứng thú thì ta lại bồi tiếp cô nương chơi đùa vậy.

Hoàng Dung nói: -Lúc trong Triệu vương phủ, bên cạnh đều là bạn của

người, ta mà thắng người thì bọn họ nhất định sẽ cứu người, vì vậy ta cũng không muốn đánh người thua thật, bây giờ ở đây có bạn của người.

Nói xong chi vào đám tỳ thiếp áo trắng của Âu Dương Khắc, lại nói: - Cũng có bạn của ta. Tuy bạn của người đông, nhưng thế này ta còn chịu được. Thế này nhé, người lại vẽ xuống đất một vòng, chúng ta lại theo cách trước đây mà đấu ai ra khỏi vòng trước là thua. Bây giờ ta đã bái Thất Công lão nhân gia người làm sư phụ, dưới cửa thầy giỏi ắt có trò hay, cứ nhường tiểu tử người một bước, không cần trói hai tay người nữa.

Âu Dương Khắc thấy nàng câu nào cũng cương từ đoạt lý nhưng câu nào cũng rất đường hoàng, bất giác vừa tức giận vừa buồn cười, lập tức lấy chân trái làm trục, chân phải duỗi ra ba thước xoay một vòng, mũi chân phải đã vẽ thành một vòng tròn đường kính sáu thước dưới đất. Quần hùng Cái bang đều bất giác ngấm ngầm khen ngợi.

Hoàng Dung bước vào vòng, nói: -Chúng ta văn tử hay võ tử?

Âu Dương Khắc nghĩ thầm: -Con nhãi này thật lắm trò cổ quái.

Bèn hỏi: -Văn tử thì thế nào, võ tử thì thế nào?

Hoàng Dung nói: -Văn tử là ta đánh ba chiêu người không được đánh trả, người đánh ba chiêu ta cũng không được đánh trả, võ tử là cứ đánh bừa đi, người dùng Tử xà quyền cũng được, Hoạt mao tử quyền cũng được, cứ ai ra khỏi vòng trước là thua.

Âu Dương Khắc nói: -Đương nhiên là văn tử để khỏi tổn thương hòa khí.

Hoàng Dung nói: -Võ tử thì chắc chắn là người thua rồi, chứ văn tử thì người cũng còn chút hy vọng, thôi được, vậy thì nhường người thêm một bước, chúng ta dùng văn tử. Người đánh trước hay ta đánh trước?

Âu Dương Khắc làm sao đánh trước được bèn nói: -Đương nhiên là cô nương đánh trước.

Hoàng Dung cười nói: -Người rất giỏi hoạt, quả thật rất lão luyện, biết là ra chiêu trước sẽ thua mới nhường ta động thủ trước. Thôi cũng được, tính ta thẳng thắn, đã nhường người thì nhường tới cùng.

Âu Dương Khắc đang nghĩ thầm: -Vậy thì mình đánh trước cũng không có gì là không được.

Đã nghe Hoàng Dung quát: -Xem chiêu!

Vung chưởng đánh luôn tới, đột nhiên thấy ánh bạc chớp lên, điểm điểm bắn tới, trong chưởng của nàng đã kèm thêm ám khí.

Âu Dương Khắc thấy ám khí quá nhiều, chiếc quạt lúc bình thời dùng để đo ám khí đã bị Hồng Thất Công làm hỏng, mà tay áo dùng để phát ám khí thì đã xé mất, mấy chục ngọn cương châm này lại đánh vào một khoảng rộng sáu bảy thước vuông, tuy chỉ cần nhảy ra một bên là lập

tức tránh khỏi nhưng như thế là ra khỏi vòng tròn, lúc vội vàng không kịp suy nghĩ kỹ vội điểm chân một cái nhảy vọt lên hơn một trượng, nắm cương chằm đều lướt qua dưới chân y.

Hoàng Dung một nắm chằm ấy phóng ra xong, hai tay lại nắm thêm hai nắm, chờ thế vọt lên của y đã giảm, đang sắp rơi xuống lại quát: -Chiêu thứ hai đây!

Hai tay cương chằm cùng phóng, trên dưới tả hữu hơn trăm ngọn, đây chính là tuyệt kỹ Mãn thiên hoa vũ trích kim chằm mà Hồng Thất Công dạy nàng, lúc ấy cũng không cần nhắm thật chuẩn, chỉ là dùng hết kinh lực phóng ra Âu Dương Khắc bản lĩnh có cao hơn mà thân hình đang lơ lửng trên không cũng không sao dùng lực, nghĩ thầm: -Mạng mình nguy rồi, con nha đầu này tàn ác thật?

Đúng chớp mắt ấy, y chợt thấy cổ áo sau lưng bị túm chặt, thân hình bay lên, dưới chân vèo vèo vèo một tràng lướt qua, mấy loạt cương chằm đều rơi xuống đất. Âu Dương Khắc vừa biết có người cứu mạng thì thân hình đã bị người ấy ném ra, cái ném này lực đạo không mạnh nhưng vận kinh mười phần cổ quái, cho dù y võ nghệ cao cường cũng phải cảm vai trái xuống đất trước, đập mạnh một cái mới nhảy người đứng lên được. Y đoán chắc ngoài Hồng Thất Công thì mọi người ở đó không ai có công lực như thế, trong lòng vừa sợ vừa giận, cũng không ngoảnh lại, đi luôn ra khỏi từ đường. Đám tỳ thiếp của y cũng xếp hàng một ra theo.

Hoàng Dung nói: -Sự phụ, sao lại cứu mạng cho gã khốn ấy?

Hồng Thất Công cười nói: -Ta và chú y quen nhau đã lâu, thằng tiểu tử này chuyên làm chuyện thương luân bại lý, chết cũng chưa đáng tội, chỉ là bị chết dưới tay đệ tử của ta thì đối với chú y cũng không khỏi có chỗ khó coi.

Rồi vỗ vỗ vai Hoàng Dung nói: -Đồ đệ ngoan, hôm nay giữ được thể diện cho sự phụ, ta thường người cái gì thì tốt?

Hoàng Dung lè lè lưỡi nói: -Con không đòi ngọn trúc bồng của người đâu.

Hồng Thất Công nói: -Người có muốn ta cũng không cho được. Ta có ý dạy người một hai chiêu công phu, chỉ là mấy hôm nay tính lười lại nổi lên, không sao hứng thú được.

Hoàng Dung nói: -Để con nấu mấy món ăn ngon giúp người phấn chấn tinh thần, phát khởi hứng thú.

Hồng Thất Công lập tức mặt mày rạng rỡ, kể thờ dài một tiếng, nói: - Bây giờ ta không rảnh mà ăn, tiếc thật, tiếc thật.

Rồi chỉ bọn Lê Sinh nói: -Trong bang ăn mày bọn ta có rất nhiều chuyện cần bàn.

Bọn Lê Sinh bước tới thi lễ với Quách Tĩnh Hoàng Dung, cảm tạ ơn cứu giúp. Hoàng Dung bước ra cắt dây trói cho Trình đại tiểu thư. Trình đại tiểu thư vô cùng xấu hổ, nắm tay Hoàng Dung áp úng cảm tạ. Hoàng Dung chỉ Quách Tĩnh nói: -Đại sư bá Mã đạo trưởng của người từng dạy công phu cho y. Khưu sư bá. Vương sư bá của người cũng đều rất coi trọng y, nói ra thì cũng là người một nhà thôi.

Trình đại tiểu thư quay lại nhìn Quách Tĩnh một cái, đột nhiên đỏ bừng mặt, cúi đầu xuống, qua một lúc mới lên đưa mắt nhìn trộm Quách Tĩnh.

Bọn Lê Sinh lại chúc mừng Hồng Thất Công. Quách Tĩnh.. Hoàng Dung.

Họ biết Hồng Thất Công xưa nay không nhận đệ tử, ăn mày trong bang có ai được y thích thú cũng khó được y cao hứng chỉ cho một chiêu nửa thức, không biết Quách Hoàng hai người làm sao có duyên với y như thế, trong lòng đều vô cùng khâm phục. Lê Sinh nói: -Chiều mai chúng tôi mở tiệc chúc mừng bang chủ thu được hai vị đệ tử tốt.

Hồng Thất Công cười nói: -Chỉ sợ họ chê dơ dáy không chịu ăn thức ăn của bọn ăn mày các người thôi.

Quách Tĩnh vội nói: -Ngày mai chúng tôi sẽ tới. Lê đại ca là bậc tiền bối nghĩa hiệp, tiểu đệ đang muốn gần gũi nhiều hơn.

Lê Sinh được y cứu giúp, bảo toàn được hai mắt vốn đã mười phần cảm kích, lại nghe y nói năng rất khiêm tốn, trong lòng lại càng cao hứng, càng trò chuyện càng thấy hợp với Quách Tĩnh.

Hồng Thất Công nói: -Các người một lần gặp nhau như đã quen, nhưng đừng khuyên đại đệ tử của ta làm ăn mày đấy. Đồ đệ, người đưa Trình đại tiểu thư về nhà đi, đám ăn mày bọn ta còn phải đi trộm gà xin cơm.

Nói xong cùng ra cửa. Lê Sinh nói rõ ngày mai sẽ bày tiệc tại ngôi từ đường này.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung đưa Trình đại tiểu thư về. Trình đại tiểu thư khẽ nói khuê danh với Hoàng Dung, té ra nàng tên là Trình Dao Gia. Nàng tuy theo Thanh Tịnh tản nhân Tôn Bất Nhị học được một thân võ công, nhưng sinh ra trong một nhà giàu lớn, được nuông chiều đã quen, trò chuyện câu nào cũng áp a áp úng khác hẳn dáng vẻ nghênh ngang của Hoàng Dung. Nàng không dám nói nửa câu với Quách Tĩnh, ngẫu nhiên nhìn trộm y một cái lại lập tức hai má đỏ bừng.